

Pitanje:

Moje dijete ide u prvi razred osnovne škole. U razredu s njim je dijete koje nije kao ostali. Naime, ima poteškoća u razvoju. Već po izgledu se razlikuje od drugih. Nemiran je, šeće po razredu za vrijeme nastave, penje po prozoru, pravi grimase; ukratko ometa druge. I najgore od svega, djeca ga oponašaju. Je li to dobro i trebaju li roditelji reagirati i kako? Naime, uz odobrenje psihologa primljen je u školu. Njegova psihologinja smatra da bi u školi s posebnim potrebama bilo loše za njega, ali pitam se je li mislila na ovih 20 učenika što je sada s njim? Sama kaže da je sposoban naučiti 5 slova, a kod 6. zaboravlja prvih 5.

Odgovor:

Pokušajte zamisliti da je to dijete "koje nije kao ostali" Vaše dijete. Tada biste vjerojatno željeli da je ono u tom razredu i da, kao ostala djeca, dobije priliku učiti i naučiti. Naravno, potpuno je razumljiva Vaša briga za vlastito dijete te kako će prisutnost djeteta s teškoćama u razredu odraziti na ponašanje i uspjeh Vašeg djeteta.

Dijete s teškoćama je također dijete koje ima potrebe kao i ostala djeca: igrati se, učiti, praviti se važno, dobiti pažnju i naklonost drugih. I radi to onako kako najbolje zna. Učiteljica je osoba koja treba poučiti djecu kako će reagirati u pojedinim situacijama, kako komunicirati s djetetom s teškoćama, te kako ga uključiti u zajedničke aktivnosti na najbolji mogući način. I vi, roditelji, možete puno pomoći, dajući djetetu do znanja da nismo svi isti te da različitost treba uvažavati. Dijete s teškoćama sigurno će imati koristi u redovnom razredu, prvenstveno zbog druženja s drugom djecom, gdje će polako usvajati i "pravila igre" u odnosima s vršnjacima. To je korisno i za ostalu djecu: ona uče kako komunicirati s onima koji su drugačiji, uče uvažavati različitosti te vježbaju toleranciju i brojne životne vještine ranije od ostale djece koja u svakodnevnom životu ne dolaze u kontakt s osobama s posebnim potrebama. Upoznala sam jednom prilikom učitelja koji je u svom razredu imao slijepo dijete. Braillevo pismo (za slijepe) kojim se dijete služilo naučila su, osim učitelja, i sva djeca u razredu, a to je njihovo bogatstvo, a ne hendikep. Vrlo živa djeca, kao dijete o kojem pišete, "teška" su svakome, prvenstveno svojim ukućanima s kojima i provode najviše vremena, ali uz njihov veliki trud i puno strpljenja, kao i uz puno strpljenja onih koji s njim sjede u školskoj klupi, takvo dijete može dobiti priliku "poboljšati stvari".

Ipak, ponekad su problemi preteški za tako malu djecu kao što je Vaše; ona se jednostavno s njima ne znaju i ne mogu "nositi". Stoga imate pravo tražiti pomoć od školskog pedagoga ili psihologa (ako ga u školi imate), u vidu konkretnih savjeta, tražiti informacije i iznijeti svoje viđenje problema.

I, na kraju, pokušajte i Vi doprinijeti rješavanju ili ublažavanju problema o kojem pišete na neki svoj način. Sretno!

Psihologinja